การศึกษาการยืดเสียงพยัญชนะซ้ำในคำภาษาอังกฤษของคนไทย*

An Exploratory Study of Thai Natives' Gemination in English Words

สมบูรณ์ พจน์ประสาท (Somboon Pojprasat)**
สุธาทิพย์ ถิรคุณโกวิท (Suthathip Thirakunkovit)***

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มุ่งนำเสนอเรื่องการออกเสียงยืดเสียงพยัญชนะซ้ำ(gemination)ของผู้เรียนชาวไทยเวลาออกเสียงคำในภาษาอังกฤษ เนื่องจากการออกเสียงยืดเสียงพยัญชนะซ้ำนี้เป็นลักษณะที่พบทั่วไปในภาษาไทย เช่นคำว่า *สมมติ* /so**mm**ut/ และ *คันนา* /ka**nn**a:/ ดังนั้นผู้เรียนชาวไทยจึงอาจจะมีการออกเสียงที่มีลักษณะเช่นเดียวกันเมื่อเห็นคำภาษาอังกฤษที่มีลักษณะดังกล่าว คือมีรูปพยัญชนะซ้ำเรียงต่อกัน เช่น *ha**pp**y* และ *ru**nn**er* โดยออกเสียงเป็น /hæpp**ɪ**/ และ /r**ʌ**nn**ə**r/ ตามลำดับ ในความเป็นจริงแล้วลักษณะเสียงประเภทนี้ไม่ปรากฏเท่าใดนักในภาษาอังกฤษทั้งในระดับคำและระหว่างคำ และหากจะมีการยืดเสียงพยัญชนะซ้ำในบางคำหรือบางกรณี เสียงที่ยืดออกมาก็จะมีระยะเวลาเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย อีกทั้งการออกเสียงแบบยืดและไม่ยืดเสียงพยัญชนะซ้ำไม่ส่งผลต่อความหมายแต่ประการใด ประเด็นที่น่าสนใจคือการเข้าใจและการออกเสียงยืดพยัญชนะซ้ำของผู้เรียนชาวไทยจะก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสารหรือไม่โดยเฉพาะเมื่อผู้เรียนชาวไทยฟังเสียงที่เจ้าของภาษาเปล่งออกมาซึ่งไม่ตรงกับที่ตนเองรับรู้และเข้าใจ การศึกษาครั้งนี้จึงขอนำเสนอประเด็นนี้ในหลากหลายด้านเริ่มตั้งแต่สืบค้นข้อมูลด้านเสียงนี้ในทางสัทศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษและภาษาไทยโดยตรง ถกประเด็นการสอนเรื่องการออกเสียงที่สัมพันธ์กับประเด็นนี้ของคนไทย และผู้เขียนได้ทำการทดสอบในเบื้องต้นว่าเจ้าของภาษากับผู้เรียนชาวไทยออกเสียงแตกต่างกันจริงหรือไม่โดยใช้โปรแกรม Praat วิเคราะห์ข้อมูล อีกทั้งมีการทดสอบผู้เรียนชาวไทยว่าสามารถฟังเจ้าของภาษาเข้าใจหรือไม่เวลาที่เจ้าของภาษาออกเสียงแบบเป็นธรรมชาติโดยไม่มีการยืดเสียงยัญชนะซ้ำ หรือในบางบริบทมีการยืดเสียงพยัญชนะซ้ำแต่น้อยมาก ทั้งนี้ผู้เขียนได้เสนอแนะแนวทางการสอนการฝึกการออกเสียงที่เกี่ยวกับประเด็นทางเสียงนี้ไว้ในตอนท้ายด้วย

คำสำคัญ: การออกเสียงยืดเสียงพยัญชนะซ้ำ ปัญหาการสื่อสาร การรับรู้เสียงภาษาอังกฤษ

---

* เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้และสร้างความตระหนักในการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ
This paper aims to raise awareness of teaching English pronunciation to Thai students.

** ดร.สมบูรณ์ พจน์ประสาท อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
Dr. Somboon Pojprasat, Faculty of Liberal Arts Mahidol University (e-mail: denlings@hotmail.com)
*** ดร.สุธาทิพย์ ถิรคุณโกวิท อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
Dr. Suthathip Thirakunkovit, Faculty of Liberal Arts Mahidol University (e-mail: suthathip.thi@mahidol.edu)

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

Abstract

This article concerns itself with Thai students' geminated sounds in English pronunciation. Just as their mother tongue, i.e. Thai extensively contains this phonological feature e.g. *สมมติ* /so**mm**ut/ and *คันนา* /ka**nn**a:/, they tend to pronounce English counterparts such as *ha**pp**y* /hæpp**ɪ**/ and *ru**nn**er* /r**ʌ**nn**ə**r/ in a similar way. In general, English does not have gemination at word and inter-word levels. Even though gemination occurs in certain cases, native English speakers tend to degeminate it, and the meanings of words with germination and degemination are not contrastive. The central issue then lies in whether such transfer will trigger communication problems in Thai students, especially when their perception and practice is not exactly the same as the actual pronunciation of English native speakers. Therefore, this study will address this problem in a more comprehensive approach by giving literature of gemination in English and Thai in particular, discussing its place in English classrooms, and carrying out a preliminary test to investigate the differences between the two nationalities' pronunciation. *Praat* is used to identify such minute differences. The Thai subjects were also tested as to whether or not they understood the native speakers' pronunciation without gemination or with degemination. Discussions and pedagogical implications are given in the final section of the paper.

Keywords: gemination, communication problems, perception of English sounds

บทนำ

ปัญหาสำคัญในการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยประการหนึ่งคือการออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง เช่นการออกเสียงพยัญชนะ สระ (Jotikasthira, 1999) การเน้นหนัก (Khamkhien, 2010: 757; Isarankura, 2009: 4-6) การลงทำนองเสียงขึ้น-ลง (Isarankura, 2009: 6) เป็นต้น การออกเสียงที่ไม่ถูกต้องเหล่านี้มักทำให้เกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างคู่สนทนาและการสื่อสารที่ผิดพลาด แต่ถ้าผู้เรียนได้ฝึกการออกเสียงที่ถูกต้องตามหลักภาษาและมีโอกาสนำไปใช้ในการสื่อสารจริงได้นั้น ปัญหาการสื่อสารดังกล่าวน่าจะลดลง ในบทความนี้ขอนำเสนอปัญหาการออกเสียงอีกปัญหาหนึ่งที่ผู้เรียนชาวไทยยังออกเสียงผิดอยู่ แต่ไม่ได้รับความสนใจมากนัก ปัญหานี้คือการออกเสียงยืดเสียงพยัญชนะซ้ำ (gemination) ในคำและประโยคภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย ซึ่งไม่ตรงกับเจ้าของภาษา การออกเสียงที่ไม่ถูกต้องนี้อาจจะทำให้ผู้เรียนชาวไทยไม่เข้าใจเวลาเจ้าของภาษาออกเสียงได้เช่นกัน เนื่องจากไม่คุ้นชินกับการออกเสียงที่ไม่ตรงกับสิ่งที่ตนเองเข้าใจและออกเสียงอยู่เป็นประจำ ก่อนที่จะอธิบายรายละเอียดประเด็นนี้ต่อไปนั้ ผู้เขียนขอให้ผู้อ่านลองจินตนาการดูว่าผู้เรียนชาวไทยส่วนใหญ่ออกเสียงคำว่า happy อย่างไร คำตอบอาจจะมีหลายแบบมากมายขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของผู้เรียนคนนั้น แต่ถ้าพิจารณาแค่เพียงการออกเสียงพยัญชนะซ้ำในคำนี้ คำตอบส่วนใหญ่น่าจะมีสองข้อ ข้อแรกคือออกเสียง /p/ สองครั้งในฐานะเป็นเสียงพยัญชนะท้าย (final consonant) ของพยางค์แรกและเสียงพยัญชนะ

ต้น (initial consonant) ของพยางค์ที่สอง โดยมีการยืดเสียง /p/ ออกไป (elongation) หากเขียนด้วยสัทอักษรจะได้ /ˈhæpp**I**/ หรือข้อที่สอง ออกเสียงนี้เพียงครั้งเดียวเท่านั้นโดยไม่มีการยืดเสียง /p/ หากเขียนด้วยสัทอักษรจะได้ /ˈhæp**I**/ คำถามคือการออกเสียงแบบไหนถูกต้องตามหลักภาษาและตามรูปแบบที่เจ้าของภาษาออกเสียงจริง ก่อนจะตอบคำถามนี้ผู้เรียนภาษาอังกฤษคงตระหนักดีอยู่แล้วว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้นไม่สามารถเชื่อมโยงกับรูปสะกดที่ใช้เขียนได้ (Finegan, 2008: 76) ดังตัวอย่างที่เราสามารถเห็นได้ทั่วไป เช่น ตัวอักษร s ในภาษาอังกฤษออกเสียงได้หลากหลาย ดังในคำว่า song, sugar, boards และ island ตัว s ออกเสียงต่างกันทั้งหมด คือ /s/, /ʃ/, /z/ และ ไม่ออกเสียง ตามลำดับ เสียงสระก็เช่นกัน ตัวอักษร o ในคำว่า go, non และ women ออกเสียงเป็น /**əʊ**/, /**ɒ**/ และ /**I**/ ตามลำดับ หรือแม้กระทั่งคำเดียวกันแต่ทำหน้าที่ต่างกันก็ออกเสียงต่างกัน เช่น minute ถ้าเป็นคำนาม แปลว่านาที ออกเสียงว่า /ˈm**I**n**ə**t/ แต่ถ้าเป็นคำคุณศัพท์แปลว่า ละเอียด เล็กมาก ออกเสียงว่า /ma**I**ˈnuːt/ การไม่สอดคล้องกันระหว่างตัวอักษรและการออกเสียงในภาษาอังกฤษนี้เองที่ทำให้นักเขียนอย่างจอร์จ เบอร์นาร์ด ชอว์ ถึงกับล้อเลียนว่า คำว่า fish /fiʃ/ น่าจะสามารถสะกดได้ด้วยรูปตัวสะกดดังต่อไปนี้ <ghoti> เขาอธิบายว่า <gh> ให้เสียง /f/ ในคำว่า cough <o> ให้เสียง /**I**/ ในคำว่า women และ <ti> ให้เสียง /ʃ/ ในคำว่า motion (McCully, 2009: 2) ดังนั้นในทำนองเดียวกัน สำหรับคำถามที่ว่า happy ที่ถูกต้องควรจะมีการออกเสียงอย่างไรนั้น จึงไม่สามารถบอกได้โดยดูจากตัวสะกด

คำถามถัดมาคือการออกเสียงไม่ว่าจะเป็นข้อที่หนึ่งหรือสองนั้นจะมีผลกระทบต่อการสื่อสารหรือไม่ เพราะถ้าฟังแบบผ่านๆ ความต่างนั้นมีไม่มากเท่าไร อีกทั้งถ้าไม่ฟังอย่างตั้งใจ อาจจะแยกความแตกต่างไม่ได้เลย และในการออกเสียงทั้งสองแบบ ความหมายของคำก็ไม่เปลี่ยนอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่มีบริบทและคำแวดล้อมอื่นๆมาช่วยทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น แต่เมื่อพิจารณาให้ละเอียดอีกครั้งผู้เขียนมีความสงสัยว่าแล้วถ้าเป็นข้อความที่เจ้าของภาษาออกเสียงต่อเนื่อง โดยข้อความนั้นมีเสียงพยัญชนะซ้ำเรียงต่อกัน เช่น The patter**n** **n**eeds to be changed เสียง /n/ ในท้ายพยางค์ของคำว่า pattern กับเสียง /n/ ในต้นพยางค์ของคำว่า needs นั้นจะมีการยืดเสียงพยัญนะนี้หรือไม่ และถ้าไม่มี ผู้เรียนชาวไทยจะยังสามารถเข้าใจประโยคได้หรือไม่อย่างไร ในบทความนี้ผู้เขียนจึงได้วิเคราะห์ปัญหานี้ให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการออกเสียงพยัญชนะซ้ำในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย ทำการทดสอบการออกเสียงของเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวไทย และทดสอบความเข้าใจของผู้เรียนชาวไทยเพื่อตอบคำถามการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น

การออกเสียงยืดเสียงพยัญชนะซ้ำ (Gemination)

Geminate หรือบางครั้งเรียก geminate consonant[1] คือ เสียงพยัญชนะที่ออกเสียงยาวขึ้นเหมือนกับการออกเสียงพยัญชนะที่เรียงต่อกันสองครั้ง (Bauer, 2012: 267) ซึ่งตรงข้ามกับเสียงพยัญชนะโดดที่ออกเสียงสั้นและกระชับกว่า เสียงพยัญชนะแบบหลังนี้มีชื่อเรียกว่า singleton, short, plain หรือ weak consonant (Blevins, 2017) ในแง่สัทศาสตร์ การยืดเสียงพยัญชะออกไปทำให้ระดับความยาวและเข้มของ

[1] ในบางตำราเรียก long, doubled หรือ strong consonant

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

เสียงเพิ่มขึ้นตามไปด้วย (Ladefoged & Maddieson, 1996: 92)[2] ลักษณะการยืดเสียงพยัญชนะเป็นลักษณะสำคัญ (distinctive feature) ที่มีผลต่อความหมายในหลายภาษา เช่น ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเดนนิช ภาษาฟินนิช ภาษาอิตาเลียน ภาษาอาหรับ ภาษารัสเซีย และภาษาเกาหลี ในขณะที่ลักษณะเสียงเช่นนี้ไม่ปรากฏหรือไม่เป็นลักษณะสำคัญในบางภาษา เช่น ภาษาสเปนและภาษาอังกฤษ (Davis, 2010: 1; Fromkin, 2000: 625-626; Fromkin & Rodman, 1998: 267; Kubozono, 2017: 1) ในที่นี้จะขอยกตัวอย่าง ภาษาที่มีการยืดเสียงพยัญชนะ ดังต่อไปนี้

ภาษาญี่ปุ่น

/sak**I**/ หมายถึง ข้างหน้า /sakk**I**/[3] หมายถึง ก่อน

ภาษาฟินนิช

/kuka/ หมายถึง ใคร /kukka/ หมายถึง ดอกไม้

ภาษาอิตาเลียน

/nono/ หมายถึง ลำดับที่เก้า /nonno/ หมายถึง คุณปู่ คุณตา

เมื่อพิจารณาภาษาไทยพบว่าภาษาไทยมีการออกเสียงยืดพยัญชนะเช่นกัน ถึงแม้ว่าความแตกต่างระหว่างการออกเสียงยืดเสียงพยัญชนะซ้ำกับการออกเสียงไม่ยืดเสียงพยัญชนะซ้ำในระดับคำนั้นไม่ปรากฏมากเท่ากับภาษาอื่น แต่ก็ยังมีคู่เทียบให้เห็นอยู่บ้าง เช่น /wana/ (วนะ) หมายถึง น้ำ ป่าไม้ กับ /wanna/ (วรรณะ) หมายถึง สี ผิว และ /tama/ (ทมะ) หมายถึงการข่มใจ กับ /tamma/ (ธรรมะ) หมายถึง ความจริงหรือคำสั่งสอน (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต), 2559: 114) ในระดับหน่วยคำ หรือวลี (morpheme or word boundary) จะเห็นว่ามีคำจำนวนไม่น้อยที่แสดงความแตกต่างระหว่างเสียงพยัญชนะยืดกับเสียงพยัญชนะไม่ยืด เช่น ทาน้อย /ta:n**ɔI**/ กับ ทานน้อย /ta:nn**ɔI**/ ตามา /ta:ma/ กับ ตามมา /ta:mma/ และ นางาม /na:**ŋ**a:m/ กับ นางงาม /na:**ŋŋ**a:m/ เมื่อพิจารณาถึงรูปตัวสะกดประกอบด้วยแล้ว ปรากฏว่าการออกเสียงยืดพยัญนะของไทยมีสองแบบคือ แบบแรกคือคำที่เขียนด้วยพยัญชนะซ้ำกันสองครั้งเรียงต่อกันและออกเสียงซ้ำกันสองครั้งเรียงต่อกัน เช่น คันนา /kanna:/ สมมติ /sommut/ และ งงงวย /**ŋ**o**ŋŋ**uay/ แบบที่สองคือคำที่เขียนพยัญชนะตัวเดียวแต่ออกเสียงซ้ำกันสองครั้งเรียงต่อกัน กล่าวคือเป็นเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์หน้าและเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ถัดไป เช่น ประวัติศาสตร์ /prawat**tI**sat/ ธรรมะ /tam**m**a/ และ กินรี /g**I**n**n**ar**I**:/ นักภาษาศาสตร์ภาษาไทยเรียกเสียงในรูปแบบที่สองนี้ว่าเสียงพยัญชนะกลาง (medial consonant) (Hass, 1956: 59-60) หรือบางครั้งเรียกว่าเป็นพยัญชนะเชื่อมพยางค์ (linker syllable) (Danvivathana, 1987: 206)

[2] ในกรณีเรื่องความยาวและเข้มของเสียง การฟังด้วยหูอาจจะไม่แยกความแตกต่างได้ บางครั้งต้องใช้เครื่องมือวัดจึงจะแยกความต่างได้ชัดเจน ในบทความนี้จึงได้นำเสียงที่ออกโดยคนไทยกับเจ้าของภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบโดยใช้โปรแกรม Praat

[3] บางครั้งใช้สัญลักษณ์ (:) เพื่อกำกับว่าเป็นเสียงพยัญชนะยืด เช่น /sak:i/ และ /non:o/

ในทางตรงกันข้าม ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ไม่มีการยืดเสียงพยัญชนะ (Fromkin & Rodman, 1998: 267; Kubozono, 2017: 1; Davis, 2011: 1) ถึงแม้ว่าจะมีรูปตัวสะกดซ้ำสองตัวเรียงกัน เช่น support /sə ˈ pɔrt/ office /ˈ ɒfɪs/ และ inner /ˈ ɪnər/ แต่ในระดับหน่วยคำหรือวลี จะมีบางคำที่จะมีการออกเสียงยืดพยัญชนะ เช่น คำที่มีคำอุปสรรค เช่น un- ในคำว่า unnamed /ʌnˈ neɪmd/ และ unnecessary /ʌnˈ nesəsəri/ (Hedia & Plag, 2017: 35-37) และคำที่มีปัจจัย เช่น –ful ในคำว่า shelfful /ˈ ʃelfəl/ (Stockwell & Minkova, 2001: 113) อย่างไรก็ตามไม่ใช่ทุกคำที่เติมอุปสรรคและปัจจัยนี้จะมีการออกเสียงยืดพยัญชนะ เช่น fully /ˈ fʊlɪ/ และ really /ˈ rɪəlɪ/ เป็นต้น ในกรณีวลีหรือข้อความนั้น เมื่อมีเสียงพยัญชนะเดียวกันเรียงต่อกันเจ้าของภาษาก็ไม่นิยมยืดเสียงพยัญชนะซ้ำ (Kanoksilpatham, 2013: 96) ยกตัวอย่างเช่น

In the police station /ɪn ðe polɪ steɪʃen/
They are lazy at times. /ðeɪ a:r leɪzɪ a taɪmz/

อย่างไรก็ตามมีผู้พูดจำนวนหนึ่งที่อาจจะยืดเสียงพยัญชนะซ้ำออกไป ซึ่งความหมายก็ยังคงเดิม ดังตัวอย่างที่ เบลวินส์นำเสนอ คือ black king ซึ่งเมื่อออกเสียงจริงอาจจะออกว่า /blækkɪŋ/ หรือ /blækɪŋ/ ก็ได้ โดยที่ความหมายของการออกเสียงทั้งสองแบบไม่ต่างกัน ดังนั้นการออกเสียงแบบหลังนี้จะพ้องกับคำว่า blacking /blækɪŋ/ด้วย (Blevins, 2017) ในทำนองเดียวกัน การศึกษาเชิงลึกของอลัน เคย์ พบว่าเจ้าของภาษาบางคนมีการออกเสียงซ้ำหรือยืดพยัญชนะในกรณีระดับวลีหรือประโยค แต่เสียงพยัญชนะซ้ำที่ยืดออกมานั้นมีช่วงเวลาเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น (Kaye, 2005: 43)

จากเหตุผลข้างต้นนักภาษาศาสตร์ทั่วไปจึงสรุปว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ไม่มี Gemination หรือการออกเสียงยืดเสียงพยัญชนะซ้ำ (Davis, 2011: 1) ส่วนในระดับวลีหรือข้อความ อาจจะมีการซ้ำหรือยืดเสียงพยัญชนะอยู่บ้าง ซึ่งในกรณีนี้ นักสัทศาสตร์แอนดรูว์ สเปนเซอร์เรียกว่า fake gemination(Spencer,1996: 25)

สาเหตุที่การ(ไม่)ยืดเสียงพยัญชนะซ้ำไม่ได้รับความสนใจในการเรียนการสอน

คำถามว่าทำไมการยืดเสียงพยัญชนะซ้ำของผู้เรียนชาวไทยจึงไม่ได้รับการแก้ไขหรือถูกกล่าวถึงในห้องเรียนภาษาอังกฤษมากนัก แม้ขนาดนักภาษาศาสตร์ชาวญี่ปุ่นชื่อฮารุโอะ คูโบโซโนะยังได้กล่าวในหนังสือของเขาชื่อ *The Phonetics and Phonology of Geminate Consonants* (2017) ว่าถึงแม้ลักษณะเสียงเช่นนี้จะเป็นลักษณะสำคัญในหลายภาษา แต่แทบจะไม่มีหนังสือเล่มใดกล่าวถึงประเด็นทางเสียงนี้ไว้อย่างละเอียดโดยเฉพาะการนำไปประยุกต์ใช้กับการออกเสียงจริง (2017: 1) ถึงแม้การอภิปรายประเด็นเรื่องเสียงนี้อาจจะปรากฏอยู่บ้างแต่ส่วนมากจะจำกัดอยู่ในงานวิจัยของนักภาษาศาสตร์เท่านั้น ข้อมูลและข้อค้นพบต่างๆไม่ได้นำมาเผยแพร่อย่างกว้างขวางในแวดวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

เมื่อพิจารณาประเด็นนี้กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยแล้ว อาจจะมีหลายเหตุผลว่าทำไมผู้สอนจึงไม่ได้นำประเด็นนี้มาสอนในห้องเรียน ผู้เขียนขอนำเสนอเหตุผลหลักๆดังนี้

1. การยืดเสียงพยัญชนะซ้ำในภาษาอังกฤษไม่เป็นลักษณะสำคัญที่โดดเด่นเท่าใดนัก และการออกเสียงที่ไม่เหมือนกับเจ้าของภาษาเช่นคำว่า happy, runner และ summer โดยที่คนไทยออกเสียงยืดพยัญชนะซ้ำในคำเหล่านี้ ก็ดูเหมือนจะไม่ส่งผลต่อการสื่อสารมากนัก ดังนั้นการเรียนการสอนเรื่องนี้จึงไม่ได้ถูกเน้นย้ำมากเท่าที่ควร และเมื่อพิจารณาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศด้วยแล้วหรือแม้แต่รายวิชาที่เกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยตรงเช่นสัทศาสตร์หรือสัทวิทยาภาษาอังกฤษ หัวข้อนี้ก็ไม่ได้รับความสนใจมากนัก ถึงแม้จะมีการให้ผู้เรียนฝึกถ่ายทอดเสียงตามหลักสัทอักษรสากล (International Phonetic Alphabet หรือ IPA) แต่ถ้าผู้สอนและผู้เรียนไม่ให้ความสนใจก็จะอาจจะละเลยหัวข้อนี้ไปได้อีกเช่นกัน

2. สืบเนื่องจากหตุผลข้อแรก หนังสือที่ใช้สอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึงไม่มีการแทรกหัวข้อนี้เข้าไปในการสอน ส่วนมากประเด็นเรื่องเสียงที่สำคัญในหนังสือจะเน้นหนักไปทางด้านเสียงพยัญชนะ เสียงสระ การเน้นหนัก (stress) ทำนองเสียง (intonation) การเชื่อมเสียง (linking) และคำที่มักออกเสียงผิดเป็นต้น

3. ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงทั้งสองประเภทนี้มีความยากพอสมควรหากยากไม่มีเครื่องมือที่ดีมาวัด ดังนั้นผู้ฟังที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะต้องอาศัยทักษะการฟังอย่างสูง ในแง่สัทศาสตร์ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดคือ ระยะเวลาในการออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นๆ ด้วยเหตุนี้การศึกษาครั้งนี้จึงได้ทำการอัดเสียงและวิเคราะห์ด้วยเครื่องมือเฉพาะซึ่งจะทำให้ผู้เขียนแสดงให้เห็นความแตกต่างได้อย่างชัดเจนเป็นรูปธรรม

4. ถึงแม้ผู้สอนภาษาอังกฤษบางท่านรับรู้เรื่องความแตกต่างนี้ แต่ก็เป็นไปได้ว่าผู้สอนไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญเพราะคิดว่าเป็นประเด็นที่เล็กเกินไปและไม่ส่งผลต่อการสื่อสารแต่อย่างใด เนื่องจากความแตกต่างระหว่างการออกเสียงยืดพยัญชนะซ้ำกับการไม่ยืดเสียงพยัญชนะซ้ำนั้นแตกต่างน้อยมากดังที่กล่าวไปในข้อที่สาม

การรับรู้และออกเสียงของผู้เรียนชาวไทย

เนื่องจากประเด็นทางด้านเสียงดังกล่าวไม่ได้รับการอธิบายไว้อย่างชัดเจนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน อีกทั้งผู้เรียนส่วนมากยังคงคุ้นชินกับการถอดเสียงภาษาอังกฤษด้วยตัวสะกดไทยเพื่อทำให้การออกเสียงทำได้ง่ายขึ้น เช่น คำว่า happy เขียนเป็น แฮ**ปปี้** คำว่า office เขียนเป็น ออ**ฟฟิ**ศ และ คำว่า communication เขียนเป็น คอ**มมิ**วนิเคชัน หรือแม้แต่คำว่า noodle ที่ในภาษาอังกฤษปรากฏพยัญชนะเพียงตัวเดียว แต่คนไทยสะกดด้วยพยัญชนะซ้ำกันสองตัวเป็น นู**ดเดิ้**ล คำว่า magazine สะกดเป็น แม**กก**าซีน และคำว่า dictionary สะกดเป็น ดิกชั**นน**ารี[4] ดังจะเห็นได้จากแบบเรียนภาษาอังกฤษเบื้องต้น เอกสารและป้ายโฆษณาต่างๆ ดังนั้นผู้เขียนจึงเชื่อว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทยน่าจะมีแนวโน้มออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะสองตัวแบบมีเสียงพยัญชนะยืดตามตัวสะกดในคำนั้นๆ ดังนั้นเพื่อเปรียบเทียบการออกเสียงของผู้เรียนชาวไทยกับเจ้าของภาษาเพื่อหาคำตอบ ผู้เขียนได้ทำการทดสอบเบื้องต้นกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง โดยมีรายละเอียดของการทดสอบดังนี้

[4] อาจจะมีการสะกดคำเหล่านี้ด้วยพยัญชนะตัวเดียว คือนูเดิ้ล และดิกชะนารี แต่ก็พบน้อยกว่าแบบที่สะกดด้วยพยัญชนะซ้ำสองตัวอยู่มาก

1. *ผู้ทำการทดสอบ* ประกอบด้วยอาสาสมัครนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งจำนวน 5 คน มีระดับความรู้ภาษาอังกฤษปานกลางและผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษมูลฐานของมหาวิทยาลัยระดับปานกลางมาแล้ว

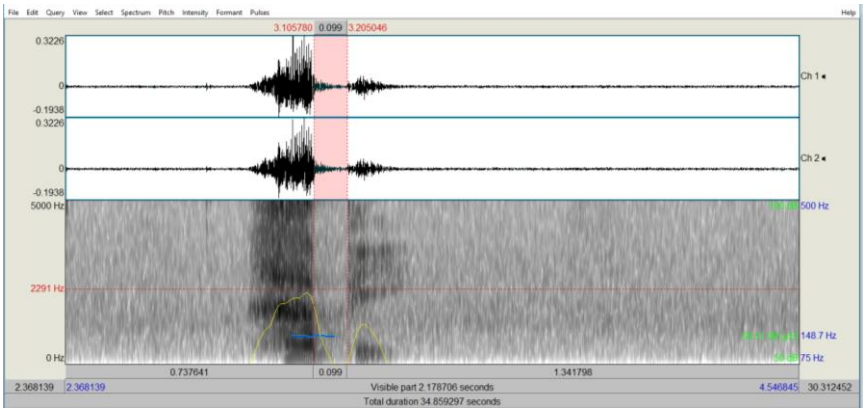
2. *แบบทดสอบ* ประกอบด้วยสองส่วนหลัก ส่วนแรกเป็นการพูด (Speaking) ระดับคำและระดับประโยค มี 5 คำได้แก่ happy, runner, attention, grammar และ differ และประโยคอีก 2 ประโยคคือ We have a lot to do. และ She looks sad. จะสังเกตได้ว่าคำที่กำหนดให้ในแต่ละข้อนั้นจะมีเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์แรกที่เหมือนกับพยัญชนะต้นของพยางค์ที่สอง แต่เสียงสองเสียงที่เหมือนกันนี้จะมีสัทลักษณะที่แตกต่างกันไปในแต่ละข้อ สำหรับคำแรก happy เสียง /p/ จะเป็นเสียงกักหรือระเบิดแบบอโฆษะ (voiceless stop) คำที่ 2 เสียง /n/ ในคำว่า runner เป็นเสียงพยัญชนะนาสิกแบบโฆษะ (voiced nasal) คำที่ 3 เสียง /t/ ในคำว่า attention เป็นเสียงกักหรือระเบิดแบบอโฆษะ (voiceless stop) คำที่ 4 เสียง /m/ ในคำว่า grammar เป็นเสียงพยัญชนะนาสิกแบบโฆษะ (voiced nasal) และคำสุดท้าย เสียง /f/ ในคำว่า differ เป็นเสียงเสียดแทรกแบบอโฆษะ (voiceless fricative) ส่วนในระดับประโยค ประโยคแรกมีเสียง /t/ ระหว่างคำว่า lot และ to ซึ่งเป็นเสียงกักหรือระเบิดแบบอโฆษะ (voiceless stop) และประโยคที่สอง มีเสียง /s/ ระหว่างคำว่า looks และ sad เป็นเสียงแบบเสียดแทรกแบบอโฆษะ (voiceless fricative) ในแบบทดสอบส่วนที่สองเป็นการฟัง (Listening) ประกอบด้วยคำ 4 คำ คือ anniversary, support, summer และ essential ตอนที่สองของส่วนนี้ประกอบด้วยสามประโยคคือ Bill loves it., Jim means it., และ The boss sings well. โดยให้เจ้าของภาษาเป็นผู้อ่านคำและประโยคเหล่านี้และบันทึกเป็นไฟล์เสียง

3. *วิธีการทดสอบ* อาสาสมัครทั้ง 5 คนทำแบบทดสอบทั้งสองส่วน ในส่วนการพูด นักศึกษาแต่ละคนออกเสียงคำและประโยคที่ให้มาสองครั้งโดยผู้ทดสอบบันทึกเสียงไว้ ในส่วนการฟังนักศึกษาทั้งหมดฟังคำและประโยคอย่างละสองครั้งและเขียนสิ่งที่ได้ยิน

4. *การวิเคราะห์ข้อมูล* ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบนำมาวิเคราะห์เป็นสองด้าน ด้านแรกคือการออกเสียงและด้านที่สองคือความเข้าใจของผู้เรียนชาวไทย ในด้านแรกผู้เขียนใช้โปรแกรม Praat ในการวัดความยาว (Duration) ของเสียงพยัญชนะซ้ำในแต่ละข้อและนำมาเปรียบเทียบกับการออกเสียงของเจ้าสองภาษาสามคนที่ออกเสียงคำและประโยคเดียวกัน ประกอบด้วยคนสัญชาติอังกฤษหนึ่งคนและสัญชาติอเมริกันสองคน วิธีการวิเคราะห์ส่วนนี้ทำโดยการระบุช่วงความยาวของเสียงที่ต้องการศึกษา ดังที่แสดงเป็นตัวอย่างในรูปภาพที่ 1 เสียงพยัญชนะซ้ำมีแถบเส้นประขนาบข้างอยู่ ค่าความยาวอยู่ที่ 0.099 ด้านล่างของรูปที่มีแถบสีเทาเข้มและสีเทาจางแสดง spectrum หรือความถี่ของเสียงแต่ละเสียง ซึ่งค่าแถบสีเข้มที่ต่อเนื่องหมายถึงเสียงสระหรือเสียงพยัญชนะที่มีความถี่สั่นพ้องสูง เช่นเสียงนาสิก (nasal) และเสียงข้าง (Lateral) ส่วนค่าแถบสีเทาอ่อนหมายถึงเสียงพยัญชนะที่มีความถี่ต่ำ เช่น เสียงกักหรือเสียดแทรกแบบอโฆษะ

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

รูปภาพที่ 1: ภาพแสดงผลการวิเคราะห์จาก Praat

5. ผลการทดสอบ

5.1. การออกเสียงของเจ้าของภาษากับผู้เรียนชาวไทย

ผลปรากฏค่าความต่างของการออกเสียงยืดเสียงพยัญชนะซ้ำในระดับคำของเจ้าของภาษากับผู้เรียนชาวไทยต่างกันดังตารางสรุปต่อไปนี้

ตารางที่ 1: ข้อมูลของเจ้าของภาษา

คำ	เจ้าของภาษาคนที่ 1	เจ้าของภาษาคนที่ 2	เจ้าของภาษาคนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
happy	0.11	0.13	0.10	0.11
runner	0.08	0.05	0.07	0.07
attention	0.08	0.08	0.08	0.08
grammar	0.08	0.04	0.09	0.07
differ	0.14	0.11	0.14	0.13

ตารางที่ 2: ข้อมูลของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทย

คำ	ผู้เรียนคนที่ 1	ผู้เรียนคนที่ 2	ผู้เรียนคนที่ 3	ผู้เรียนคนที่ 4	ผู้เรียนคนที่ 5	ค่าเฉลี่ย
happy	0.53	0.12	0.11	0.09	0.14	0.20
runner	0.13	0.13	0.09	0.07	0.12	0.11
attention	0.09	0.09	0.18	0.14	0.16	0.13
grammar	0.16	0.15	0.12	0.10	0.15	0.13
differ	0.16	0.17	0.16	0.11	0.18	0.16

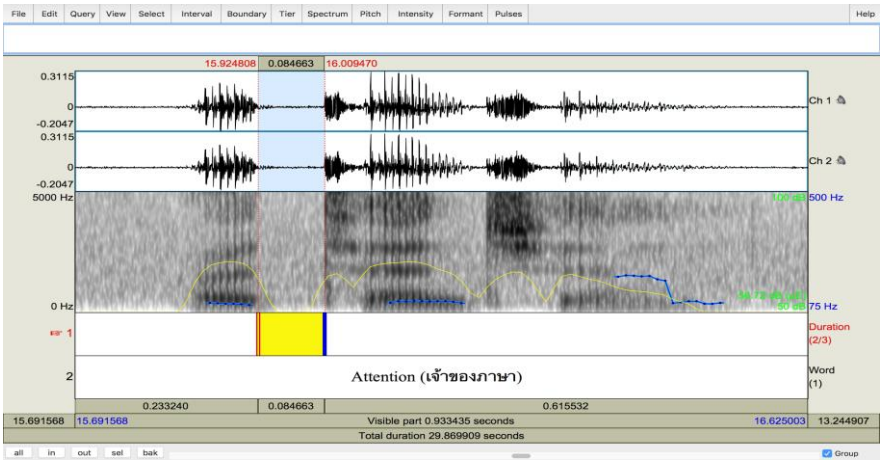
ตารางที่ 3: ตารางเทียบความแตกต่างระหว่างเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวไทย

คำ	ค่าเฉลี่ยของเจ้าของภาษา	ค่าเฉลี่ยของผู้เรียนชาวไทย	ค่าความแตกต่าง
happy	0.11	0.20	- 0.09
runner	0.07	0.11	- 0.04
attention	0.08	0.13	- 0.05
grammar	0.07	0.13	- 0.06
differ	0.13	0.16	- 0.03

จากผลศึกษาการออกเสียงในระดับคำพบว่าผู้เรียนชาวไทยทุกคนมีค่าเฉลี่ยการออกเสียงพยัญชนะซ้ำที่ยาวกว่าการออกเสียงของเจ้าของภาษาทุกคำ จากตารางที่ 3 ที่แสดงค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของการออกเสียงพยัญชนะซ้ำ จะเห็นได้ชัดว่าค่าความแตกต่างมีค่าติดลบ กล่าวคือระยะเวลาที่เจ้าของภาษาออกเสียงพยัญชนะซ้ำน้อยกว่าของผู้เรียนชาวไทย ค่าความแตกต่างของคำว่า happy มีค่าสูงสุด (-0.09) ซึ่งตรงกันข้ามกับคำว่า differ ที่มีค่าความแตกต่างน้อยที่สุด (- 0.03) เมื่อวิเคราะห์ในทางสัทศาสตร์พบว่าเสียง /f/ เป็นเสียงเสียดแทรกแบบไม่ก้องที่มีการพ่นลมต่อเนื่องอยู่แล้ว ดังนั้นการออกเสียงพยัญชนะซ้ำจึงไม่ต่างกันมาก ซึ่งจะต่างจากเสียงพยัญชนะในคำอื่นๆ ที่เป็นเสียงพยัญชนะกักหรือหยุด (Stop) ทั้งหมด ที่ผู้พูดจะต้องมีการปิดกั้นการออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นๆ ก่อนที่จะมีการออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นอีกครั้ง ซึ่งสิ่งนี้ทำให้เห็นได้ชัดว่าผู้เรียนชาวไทยมีการยืดเสียงพยัญชนะซ้ำเข้าไปตามตัวสะกด จึงทำให้ออกเสียงพยัญชนะซ้ำยาวกว่าของเจ้าของภาษาและค่าความยาวยังขึ้นอยู่กับสัทลักษณะของเสียงนั้นๆด้วย

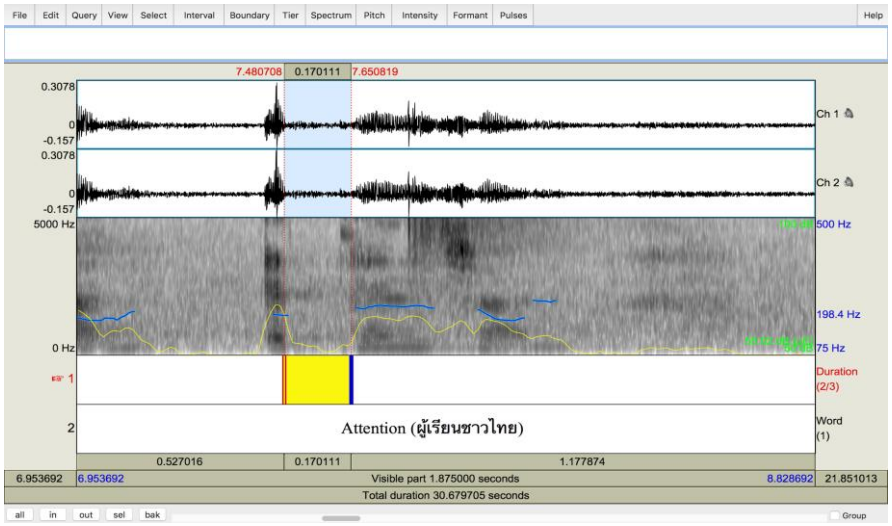
ผู้เขียนขอยกตัวอย่างผลการวิเคราะห์จากโปรแกรม Praat ของการออกเสียงคำว่า attention จากภาพที่ 2 ที่เป็นการออกเสียงของเจ้าของภาษา และภาพที่ 3 เป็นการออกเสียงของผู้เรียนชาวไทย จะเห็นชัดว่าความกว้างของบริเวณที่เส้นประสองเส้นขนาบข้างอยู่ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะ /t/ ของการออกเสียงของผู้เรียนชาวไทยนั้นยาวกว่าของเจ้าของภาษาเกือบ 1 วินาที

รูปภาพที่ 2: การออกเสียงคำว่า attention ของเจ้าของภาษา

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

รูปภาพที่ 3: การออกเสียงคำว่า attention ของผู้เรียนชาวไทย

ส่วนในระดับประโยคผลปรากฏค่าความต่างของการออกเสียงพยัญชนะซ้ำในระดับคำของเจ้าของภาษากับผู้เรียนชาวไทยต่างกันดังตารางสรุปข้างล่างดังนี้

ตารางที่ 4: ข้อมูลของเจ้าของภาษา

ประโยค	เจ้าของภาษาคนที่ 1	เจ้าของภาษาคนที่ 2	เจ้าของภาษาคนที่ 3	ค่าเฉลี่ย
1. We have a lot to do.	0.15	0.09	0.10	0.11
2. She looks sad.	0.14	0.08	0.09	0.10

ตารางที่ 5: ข้อมูลของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทย

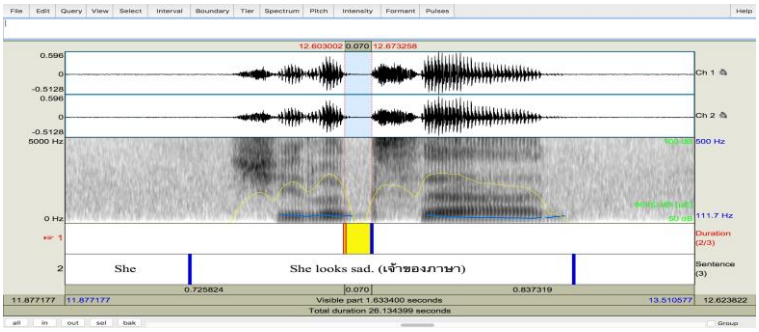
ประโยค	ผู้เรียนที่ 1	ผู้เรียนที่ 2	ผู้เรียนที่ 3	ผู้เรียนที่ 4	ผู้เรียนที่ 5	ค่าเฉลี่ย
1. We have a lot to do.	0.12	0.36	0.10	0.15	0.16	0.18
2. She looks sad.	0.47	0.37	0.32	0.17	0.23	0.31

ตารางที่ 6: ตารางเทียบความแตกต่างระหว่างเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวไทย

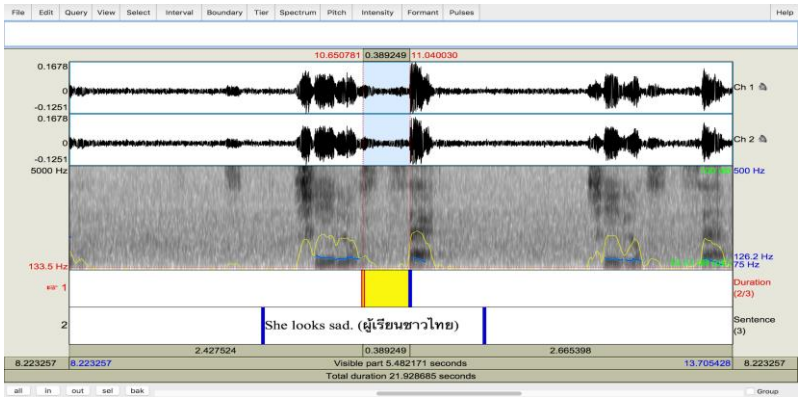
ประโยค	ค่าเฉลี่ยของเจ้าของภาษา	ค่าเฉลี่ยของผู้เรียนชาวไทย	ค่าความแตกต่าง
1. We have a lot to do.	0.11	0.18	- 0.07
2. She looks sad.	0.10	0.31	- 0.21

จากผลศึกษาการออกเสียงในระดับประโยคพบว่าผู้เรียนชาวไทยมีค่าเฉลี่ยการออกเสียงพยัญชนะที่ยาวกว่าการออกเสียงของเจ้าของภาษา และเป็นที่น่าสังเกตว่าผู้เรียนชาวไทยมีการออกเสียง /s/ ในประโยค She looks sad แยกกันอย่างชัดเจน ดังที่เห็นได้จากผลการวิเคราะห์จากโปรแกรม Praat ซึ่งสิ่งนี้เป็นสิ่งที่บ่งชัดว่าผู้เรียนชาวไทยมีการออกเสียง /s/ สองครั้งหรือยืดเสียงพยัญชนะนี้อย่างชัดเจน

รูปภาพที่ 4: การออกเสียงประโยค She looks sad. ของเจ้าของภาษา

รูปภาพที่ 5: การออกเสียงประโยค She looks sad. ของผู้เรียนชาวไทย

5.2. ความเข้าใจของผู้เรียนชาวไทย

หลังจากผู้เรียนชาวไทยทั้งห้าคนได้ฟังเจ้าของภาษาออกเสียงในระดับคำและระดับประโยคแล้ว ผลความเข้าใจจากการเขียนตอบของผู้เรียนสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 7: ความเข้าใจในระดับคำ

คำ	จำนวนผู้เรียนที่ตอบถูกต้องในครั้งที่ 1	จำนวนผู้เรียนที่ตอบถูกต้องในครั้งที่ 2
1. anniversary	2	2
2. support	2	3
3. summer	5	5
4. essential	5	5

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนส่วนมากมีความสามารถในการฟังระดับคำได้เป็นอย่างดีพอสมควร ผู้เรียนทุกคนสามารถเขียนตอบคำที่ 3 และ 4 ได้ถูกต้อง ส่วนในสองคำแรก มีผู้ทดสอบเพียงครึ่งเดียวที่สามารถตอบได้ถูกในครั้งที่ 1 หรือ 2 จากการวิเคราะห์คำตอบของผู้ทำแบบทดสอบ มีข้อสังเกตที่น่าสนใจว่ามีผู้เรียน 2 คนเขียนคำตอบคำว่า spoon สำหรับข้อ 2 เหตุที่ผู้เรียนเข้าใจผิดเป็นคำว่า spoon อาจจะเนื่องมาจากการลงเสียงหนัก (stress) เพราะคำว่า support มีการลงเสียงหนักที่พยางค์ที่สอง แต่เวลาอ่านหรือพูด ผู้เรียนชาวไทยมักจะมีการลงเสียงหนักทั้งสองพยางค์ โดยอ่านว่า ซับพอต /sappɔ:rt/ ดังนั้นเวลาได้ยินเจ้าของภาษาลงเสียงหนักเฉพาะที่พยางค์ที่สอง /sə'pɔ:rt/ ผู้เรียนจึงเกิดความเข้าใจผิดขึ้น โดยคิดว่าผู้พูดออกเสียงคำว่า spoon

ตารางที่ 8: ความเข้าใจในระดับประโยค

ประโยค	จำนวนผู้เรียนที่ตอบถูกต้องในครั้งที่ 1	จำนวนผู้เรียนที่ตอบถูกต้องในครั้งที่ 2
1. Bill loves it.	0	0
2. Jim means it.	0	0
3. The boss sings well.	1	2

จากตารางที่ 8 ผลปรากฏค่อนข้างชัดเจนว่าเมื่อผู้ทดสอบชาวไทยฟังเจ้าของภาษาพูดประโยคที่มีการออกเสียงพยัญชนะซ้ำระหว่างคำ (word boundary) อย่างต่อเนื่องและเป็นธรรมชาติ ซึ่งไม่ตรงกับการเสียงที่ตนเองเข้าใจ (perception) และออกเสียงอยู่ตามปกติ ผู้เรียนจึงไม่เข้าใจว่าเจ้าของภาษาพูดว่าอะไร กล่าวคือในประโยคข้างต้น เจ้าของภาษามีการออกเสียงยืดพยัญชนะซ้ำน้อยมากหรือแทบจะออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว เสียง /l/ มีค่าเฉลี่ยระยะเวลาอยู่ที่ 0.08 เสียง /m/ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 0.12 และเสียง /s/ มีค่าระยะเวลาอยู่ที่ 0.18 ตามลำดับ ในขณะที่ผู้ทดสอบชาวไทยออกเสียงยืดพยัญชนะซ้ำโดยเฉพาะในระหว่างคำยาวกว่ามาก

จากผู้เรียนชาวไทยทั้ง 5 คน ไม่มีใครเลยสามารถเขียนคำตอบของสองประโยคแรกได้ถูกต้อง และในประโยคที่สามมีผู้ตอบถูกสองคนเท่านั้น และหนึ่งในนั้นตอบถูกหลังจากการฟังครั้งที่สอง จากการวิเคราะห์คำตอบของผู้ทำแบบทดสอบทั้งหมดอย่างละเอียดยืนยันการไม่สอดคล้องระหว่างการรับรู้การออกเสียงของผู้เรียนชาวไทย (perceived pronunciation) กับการออกเสียงจริง (actual pronunciation) ของเจ้าของภาษาได้เป็นอย่างดี ในประโยคแรกผู้ทดสอบเกือบทั้งหมดได้ยินเสียง /l/ เพียงครั้งเดียว คำตอบที่ผู้ทำแบบทดสอบเขียนคือ believe (3 คน) และ I'll (1 คน) ในประโยคที่สอง ผู้ทำแบบทดสอบสามคนเขียนคำตอบที่ปรากฏเสียง /m/ เพียงครั้งเดียว คือ German, gymnastics และ dimen อย่างไรก็ตามแม้ผู้ทำแบบทดสอบจะได้ยินเสียงพยัญชนะซ้ำราวกับเสียงพยัญชนะเดียวตามที่เจ้าของภาษาออกอย่างแท้จริง แต่ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจได้ว่าคำที่พูดนั้นคือคำว่าอะไร เนื่องจากความเข้าใจและการออกเสียงของตนเองไม่ตรงกับการออกเสียงที่เป็นธรรมชาติของเจ้าของภาษา จากข้อมูลที่ได้ทำให้เข้าใจได้ว่าผู้ทำแบบทดสอบพยายามเชื่อมโยงกับคำที่ตนเองเคยรู้มา โดยไม่ได้อาศัยความสามารถในการฟังเสียงอย่างจริงจัง

ความน่าสนใจอยู่ที่ประโยคที่สาม The boss sings well.ผู้ทำแบบทดสอบทุกคนได้ยินเสียง /s/ และมีผู้ตอบถูกสองคน จากคำตอบที่ได้ สองคนเขียนคำตอบที่ปรากฏเสียง /s/ 1 ครั้ง (it love **s**ome และ about **s**ing world) สามคนเขียนคำตอบที่มีเสียง /s/ สองครั้ง (the bos**s s**ing well สองคน และ the bos**s s**low 1 คน) คำตอบที่ได้นี้สะท้อนถึงความสามารถในการฟังเสียงของผู้เรียนว่าเสียง /s/ มีการยืดออกไปค่อนข้างมาก โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับอีกสองเสียงของสองประโยคก่อนหน้า คือ /l/ และ /m/ ซึ่งเป็นเสียงเหลวและเสียงระเบิดตามลำดับ ลักษณะทางเสียงของเสียง /s/ จึงทำให้ผู้ทำแบบทดสอบระบุได้ว่าน่าจะเป็นเสียงต่อเนื่องกัน เมื่อวิเคราะห์ทางด้านสัทศาสตร์แล้วเสียง /s/ อยู่ในกลุ่มเสียงเสียดแทรกซึ่งมีลมพ่นออกมายาวกว่าพยัญชนะประเภทอื่นอยู่แล้ว ดังนั้นทำให้เสียงที่เจ้าของภาษาเปล่งออกมาจึงมีความยาวมากขึ้นและน่าจะมากขึ้นอีกเมื่อคำถัดขึ้นต้นด้วยมีเสียงนี้อีก เป็นเหตุผลทำให้ผู้ทำแบบทดสอบฟังได้ชัดเจนขึ้นและสามารถแยกพยางค์ได้ดีกว่าเสียงอื่นๆที่อยู่ในประโยคที่กำหนดให้

กล่าวโดยสรุปคือผู้เรียนชาวไทยมีความเข้าใจว่าพยัญชนะที่มีการสะกดซ้ำในภาษาอังกฤษทั้งระดับคำและหน่วยคำ รวมไปถึงระดับวลีจะมีการซ้ำหรือยืดเสียงพยัญชนะซ้ำตามตัวสะกด แต่อันที่จริงแล้วเจ้าของภาษาจะไม่มีการยืดเสียงพยัญชนะซ้ำในระดับคำเลย และในระหว่างคำโดยทั่วไปเจ้าของภาษาก็ไม่ออกเสียงยืดพยัญชนะเช่นกันเมื่อออกเสียงอย่างต่อเนื่องเป็นธรรมชาติ ถึงแม้จะมีการยืดเสียงพยัญชนะอยู่บ้างเพื่อการเน้นย้ำในบางกรณี หรือเป็นเพราะคุณสมบัติทางสัทศาสตร์ของเสียงพยัญชนะนั้นตามที่กล่าวมา อย่างไรก็ตามการยืดเสียงพยัญชนะในกรณีหลังนี้ก็มีค่าระยะเวลาในการออกเสียงพยัญชนะซ้ำน้อยกว่าที่ผู้เรียนชาวไทยออกเสียง ซึ่งความแตกต่างของระยะเวลาในการออกเสียงนี้เองก่อให้เกิดปัญหาในการฟังของผู้เรียนชาวไทย

ข้อสรุปและอภิปรายผล

จากข้อสันนิษฐานข้างต้นและผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้เขียนสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. *การออกเสียงที่ต่างจากเจ้าของภาษา* จากผลการศึกษาการออกเสียงในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาหรือข้อผิดพลาดในการออกเสียงคำหรือประโยคในภาษาอังกฤษที่มีตัวสะกดซ้ำกัน โดยที่ผู้เรียนจะออกเสียงตัวพยัญชนะคู่นั้นยาวขึ้นเพราะคิดว่าต้องออกเสียงพยัญชนะตามตัวสะกดที่เห็น ซึ่งสิ่งนี้ก่อให้เกิดความแตกต่างในการออกเสียงระหว่างเจ้าของภาษาและผู้เรียนชาวไทย ซึ่งข้อแตกต่างนี้มีผลสืบเนื่องไปถึงการฟังอีกด้วย ดังจะเห็นได้ชัดจากผลการศึกษาในส่วนที่สองที่เป็นด้านการฟัง ผู้ทดสอบทุกคนมีปัญหาในการรับสารในระดับประโยค

2. *ระดับความสั้น-ยาวของเสียงพยัญชนะซ้ำ* จากผลการทดสอบสามารถสรุปในเบื้องต้นได้ว่าผู้เรียนชาวไทยจะเข้าใจและสามารถระบุเสียงที่แท้จริงได้มากขึ้นถ้ามีการยืดเสียงพยัญชนะในคำหรือวลีที่มีเสียงพยัญชนะซ้ำ ในทางกลับกันพวกเขาจะเข้าใจน้อยลงถ้าไม่มีการยืดเสียงพยัญชนะซ้ำหรือมีการยืดเสียงเพียงเล็กน้อย

Veridian E-Journal, Silpakorn University
ISSN 1906 - 3431

3. *อิทธิพลของภาษาไทยที่มีผลต่อการออกเสียงในภาษาอังกฤษ* สาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดซ้ำกันในภาษาอังกฤษนี้ประการสำคัญน่าจะมาจากการที่ผู้เรียนใช้เสียงภาษาไทยแทน ซึ่งถือเป็นอิทธิพลจากการแทรกแซงของภาษาแม่ และเป็นกระบวนการทำให้การออกเสียงง่ายขึ้น เนื่องจากคำบางคำในภาษาอังกฤษถูกยืมมาใช้ในภาษาไทยและมีการทับศัพท์ โดยใช้การสะกดคำที่ไม่ตรงตามการออกเสียงในภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ดังนั้นจึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถสังเกตความแตกต่างได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการออกเสียงนั้นเกิดขึ้นในระดับประโยค ซึ่งถ้าผู้เรียนไม่สามารถรับรู้ได้ถึงความแตกต่าง พวกเขาก็จะนำความเคยชินในระบบเสียงของภาษาแม่ไปใช้ในภาษาเป้าหมายเวลาสื่อสารจริง ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสารได้

4. การศึกษาก่อนหน้านี้ (Wee, 2010; Porzuczek and Rojczyk, 2014) ได้ระบุปัญหาคล้ายคลึงกันว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการออกเสียงยืดพยัญชนะซ้ำในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวฮ่องกงและชาวโปลิชตามลำดับ แต่การศึกษาทั้งสองไม่ได้ทดสอบระดับความเข้าใจในการฟัง ส่วนในประเทศไทยนั้นยังไม่พบการศึกษาประเด็นทางเสียงนี้

ข้อเสนอแนะในการสอนการออกเสียง

ในการสอนภาษาอังกฤษ ทักษะการออกเสียงที่ถูกต้องเป็นพื้นฐานสำหรับการสื่อสาร (Pennington & Richards, 1986; Taylor, 1991) และการออกเสียงที่ถูกต้องมีความจำเป็นมากที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาที่สอง (Pennington & Richards, 1986) อีกทั้งในความเป็นจริงแล้วในการสื่อสาร ผู้ฟังกำหนดการออกเสียงของเจ้าของภาษาไม่ได้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้เรียนที่ต้องเข้าใจการออกเสียงที่ถูกต้องจากเจ้าของภาษาจึงจะทำให้การสื่อสารไม่ก่อให้เกิดปัญหา ด้วยเหตุนี้การสอนทักษะการออกเสียงที่ถูกต้องจึงเป็นสิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญและต้องสอนอย่างละเอียด แต่การสอนออกเสียงนั้นเป็นทักษะที่ยากพอสมควร เนื่องจากผู้เรียนชาวไทยส่วนใหญ่จะออกเสียงไม่ค่อยถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากการใช้คำทับศัพท์ที่มีการถอดเสียงที่ไม่เป็นไปตามหลักการของเสียงที่ถูกต้องตามเจ้าของภาษา ดังนั้นผู้เขียนมีความเห็นว่าต้องเริ่มจากการแก้ปัญหาของการออกเสียงยืดพยัญชนะซ้ำในระดับตั้งแต่ครูผู้สอน ครูผู้สอนจะต้องมีความช่างสังเกตในการได้ยินความแตกต่างของการออกเสียงของเจ้าของภาษาและสำเนียงที่ออกโดยผู้เรียนชาวไทยเพื่อที่จะชี้ให้ผู้เรียนได้เห็นความแตกต่าง นอกจากนี้ผู้สอนจะต้องออกเสียงให้ถูกต้องตามแบบมาตรฐานของเจ้าของภาษาและออกเสียงชัดเจนเพื่อให้ผู้เรียนไม่เกิดความสับสนและออกเสียงแบบผิดๆ ยกตัวอย่างเช่น คำว่า innate ถึงแม้คำนี้จะมีตัวสะกด <n> สองตัว แต่คำนี้ต้องออกเสียงว่า /**I** ˈne**I**t/ ไม่ใช่ /**I**n ˈne**I**t/

ส่วนในด้านการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรจะต้องเริ่มสอนตั้งแต่ในระดับพยางค์ในคำศัพท์ที่ใช้บ่อยให้นักเรียนได้ฝึกออกเสียงเป็นรายบุคคลเพื่อให้ครูผู้สอนสามารถสังเกตเสียงที่เด็กออกเสียงผิดเพื่อนำข้อผิดพลาดของเด็กมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป และหลังจากนั้นครูผู้สอนอาจจะสอนในในระดับประโยคที่มีบริบทต่อไป แต่เนื่องจากการสอนเสียงภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องยาก เพราะนักเรียนไม่ได้ใช้เป็นประจำชีวิตประจำวัน ดังนั้นการสอนจะต้องค่อยเป็นค่อยไป พัฒนาที่ละจุดให้ครบทุกจุด มีการแทรกสอนซ้ำ ย้ำ และทวนอยู่สม่ำเสมอ และ

การสอนควรเน้นย้ำปัญหาควรจะมีความเฉพาะเจาะจงและยกตัวอย่างให้ชัดเจน ดังนั้นกิจกรรมการเรียนการสอนก็ควรมีการสาธิตและการใช้แบบฝึกหัด หรือการจัดสถานการณ์การใช้คำหรือประโยคให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝน เป็นต้น

นอกจากนี้ครูผู้สอนควรจะบูรณาการทุกทักษะของภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ตั้งแต่การให้ฟังจากสื่อที่เจ้าของภาษาเป็นผู้ออกเสียงแล้วให้พูดตามจากนั้นจึงค่อยๆให้หลักการและการฝึกฝนที่มากขึ้น โดยเนื้อหาและแบบฝึกหัดควรชี้แจงให้เห็นถึงความแตกต่างของการออกเสียงที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง เมื่อครูผู้สอนพบข้อผิดพลาดในการออกเสียงของนักเรียนควรวิเคราะห์ว่าเกิดจากอะไรและก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสารอย่างไร ถึงแม้ในบางกรณีจะเป็นความผิดที่ไม่ร้ายแรงนักและไม่ก่อให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร ดังเช่นการออกเสียงคำว่า happy เพราะไม่ว่าจะออกอย่างไรผู้ฟังก็น่าเข้าใจ แต่ถึงกระนั้นครูผู้สอนก็ควรชี้ให้เห็นถึงข้อแตกต่างและยกตัวอย่างกรณีที่มีความผิดพลาดในการสื่อสารขึ้น ยกตัวอย่างเช่นผลการทดสอบการฟังในการศึกษาครั้งนี้ที่ผู้เรียนชาวไทยไม่สามารถเข้าใจประโยคเมื่อเจ้าของภาษาไม่ยืดเสียงพยัญชนะซ้ำ

สุดท้ายนี้ผู้เขียนหวังว่าบทความวิชาการเรื่องนี้จะกระตุ้นให้ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียนชาวไทยตระหนักถึงการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อประสิทธิภาพในการสื่อสารอย่างสูงสุด อีกทั้งยังแนะนำการทำการศึกษาเรื่องนี้ในเชิงลึกและรอบด้านต่อไป เช่น การสัมภาษณ์ครูผู้สอน การสัมภาษณ์เจ้าของภาษา และการทดสอบการฟังของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่หลากหลาย เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตโต). (2559). *พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม*. มูลนิธิการศึกษาเพื่อสันติภาพ พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตโต).

ภาษาต่างประเทศ

Bauer, L. (2012). *Beginning Linguistics*. New York: Palgrave Macmillan.

Blevins, J. *Explaining Diversity in Geminate Consonant Inventories: An Evolutionary Approach*. Retrieved from https://www.eva.mpg.de/lingua/conference/08_springschool /pdf/course_materials/blevins_evening_lecture.pdf

Danvivathana, N. (1987). “The Thai Writing System.” Ph.D Thesis. The University of Edinburgh.

Davis, S. (2011). Geminates. *The Blackwell Companion to Phonology*. Retrieved from http://www.indiana.edu/~lingdept/faculty/davis/Geminates.pdf

Finegan, E. (2008). *Language: Its Structure and Use*. (5th ed.). Massachusetts: Thomson Wadsworth.

Fromkin, V. (Ed.). (2000). *Linguistics: An Introduction to Linguistic Theory*. Massachusetts: Blackwell Publishers.

Fromkin, V. & Rodman. R. (1998). *An Introduction to Language*. (6th ed.). New York: Holt, Rinehart and Winston.

Haas, M. R. (1956). *Thai System of Writing*. Washington D.C.: American Council of Learned Societies.

Hedia, S. B. & Plag, I. (2016). Gemination and degemination in English prefixation: Phonetic evidence for morphological organization, *Journal of Phonetics* (62) 2017, 34-49.

Isarankura, S. (2009). *Raising Awareness of English Prosody among Thai Learners: A Case of Thai First-Year English Major Students at Dhurakij Pundit University*. Retrieved from http://libdoc.dpu.ac.th/research/132991.pdf

Jotikasthira, P. (1999). *Introduction to English language system and structure*. Bangkok: Chulalongkorn University Press.

Kanoksilpatham, B. (2013). *Pronunciation in Action*. (5th ed.). Nakhon Pathom: Silpakorn University Press.

Kaye, A. (2005). Gemination in English. *English Today*, *82*(21), 43-55.

Khamkhien, A. (2010). Thai Learners' English pronunciation competence: Lesson learned from word stress assignment. *Journal of Language Teaching and Research*. *1*(6), 757-764.

Kubozono, H. (2017). *The Phonetics and Phonology of Geminate Consonants*. Oxford: Oxford University Press.

Ladefoged, P. & I. Maddieson. 1996. *Sounds of the World's Languages*. Oxford: Blackwell.

McCully, C. (2009). *The Sound Structure of English: An Introduction*. Cambridge: Cambridge University Press.

Pennington, M. C., & Richards, J. C. (1986). Pronunciation revisited. *TESOL quarterly*, *20*(2), 207-225.

Porzuczek, A. & Rojczyk, A. (2014). Gemination strategies in L1 and English pronunciation Of Polish learners. Retrieved from https://www.degruyter.com /view/j/rela.2014.12.issue-3/rela-2014-0020/rela-2014-0020.xml

Spencer, A. (1996). *Phonology.* Oxford: Blackwell.

Stockwell, R. & Minkova D. (2001). *English Words: History and Structure*. Cambridge: Cambridge University Press.

Taylor, D. S. (1991). Who speaks English to whom? The question of teaching English pronunciation for global communication. *System*, *19*(4), 425-435.

Wee, L. (2010). Exploring the dilemma of the split-l geminate pattern in Hong Kong English. Retrieved from https://repository.hkbu.edu.hk/cgi/viewcontent .cgi?article=7216&context=hkbu_staffpublication